

slabo, a se je končalo lepo. V zgodnjih nedeljskih urah se nas je skoraj tri ducate ljubiteljev vsega lepega odpravilo raziskovat Ziljske Alpe. Z varuhi meja nismo imeli težav, ker smo bili vsi Slovenci! Opazovali smo Dobrač in urejene vasi pod njim. Lepa široka cesta nas je pripeljala v Zgorjnjo Belo – Obe-

rvellach. Čas za zajtrk. V trafiki smo dobili zemljevid in navodila: »Vrh je le za specialiste!« Ker nanj ne vodi cesta, je dostop izredno dolg, kar je pozneje potrdil tudi kmet na planini: »Vas je v enem dnevu več, kot bo Avstrijec v vsem letu.« Vijugali smo skozi naselje po stari rimski cesti, ob potoč-

ku nas je sprejel gozd. Na eni izmed teras smo se čudili majhnim pikicam – ko smo stali ob njih, pa so bile velike hiše. Vrata, za njimi pa starodavno korito. Zadnja tekoča voda; kapljalo je pa ves dan, od koder je pač lahko. Da, kar vroče je bilo! Planina. Gospodar je nekaterim prodal zeleni napitek.

Slavica Lesica-Koleša

1944–2005

Odsek za varstvo narave in gorsko stražo pri PD Ljubljana Matica je prežet z imenom Slavica Lesica-Koleša. Slavi smo jo imenovali. Ta odsek je vodila od njegove ustanovitve leta 1966 vse do leta 2004, v PD Ljubljana Matica pa je bila aktivna od leta 1962, to je polnih 43 let. Ko je kot načelnica mladinskega odseka prevzela vodstvo gorske straže, je nalogo izpolnjevala z vso resnostjo. V dejavnost gorske straže je spadalo varovanje cvetlic in živali, organizacija čistilnih akcij, študijski izleti. Najpomembnejša naloga, ki si jo je Slavi v tem smislu zadala, pa je bilo izobraževanje. Organizirala je vrsto tečajev z novimi člani – tudi iz okoliških društev. Vsak tečajnik je moral opraviti izpit. Statistika pove, da je pri Slavici delalo izpit iz varstva narave 428 članov iz 47 planinskih društev in šol. Slavi je bila zadolžena tudi za organizacijo ali udeležbo na letnih srečanjih Bratstvo in enotnost Jugoslavije, na katerih so sodelovala številna planinska društva iz nekdanje države.

Nekako ob istem času, ko je prevzela vodstvo odseka gorske straže, se je zaposlila na PD Ljubljana Matica kot računovodkinja društva in bila tako vsestransko seznanjena z vso problematiko v društvu. Slavica je bila čudovit človek. Svoje delo je opravljala nadvse vestno in natančno, društvo in posebno odsek gorske straže pa sta bila njeno življenje. Rekli smo, da je bila živ leksikon in je svoje znanje z

IN MEMORIAM

veseljem prenašala na druge. Da je bila popolnoma predana društvu in planinam, kažejo priznanja. Dobila je dva srebrna in en zlati znak PZS. Uživala je globoko zaupanje članov in tudi pripravnikov za gorske stražarje. Vedno je znala prisluhniti človeku v težavah, pri čemer je bil njen čut za človeka neizčrpen. Vsi, ki smo bili z njo kakor koli povezani, smo njeno globoko človečnost toplo občutili.

Kot bi čutila, da se bo poslovila, nas je februarja 2005 poklicala na srečanje v prostore društva. Prišli smo v izrednem številu. Vladalo je nepopisno dobro razpoloženje in nihče takrat sploh ni pomislil na to, da je zadnjič z njo. Čeprav je minilo že nekaj mesecev od njene smrti, bi člani gorske straže radi povedali, da smo ji za vse neizmerno hvaležni in da jo bomo obdržali v toplem spominu. Naj se ta sestavek konča tako, kakor je naša Slavi, ponavadi s citatom Jože Čopa, zaključevala svoje razgovore: »Pa boglonej, k' smo prijatli.«

Barbara Frlan

Štefan Bukovec

1948–2006

S petimi leti se je s starši in sestrami preselil iz rojstnega Prekmurja v Mošnje na Gorenjskem. Bil je zvedav otrok in gore so ga očarale že v zgodnji mladosti, sprva domače, nato gore sosednjih dežel in na koncu gore vsega sveta. Služboval je v Merkurju; veselje do gora je prenašal na svoje sodelavce in jih kot planinski vodnik vodil po domačih in tujih gorah, bil predsednik vodniškega odseka in član upravnega odbora pri PD Križe. Z leti je njegovo življenje postajalo vse tesneje povezano z gorami, tako da smo ga poznali kot marljivo-

ga markacista, oskrbnika v planinskih kočah na Golici in Kriški gori in planinskega vodnika. Skrbel je za smerokaze ter poti in se udeleževal mnogih akcij v Julijskih in Kamniških Alpah, Karavankah in na Kočevskem; na Friedrichstajnu je pomagal postaviti pravo pezalno smer. Kot inštruktor markacist in član tehnične komisije za pota pri Planinski zvezi Slovenije je sodeloval pri nadelavi najtežjih smeri v naših gorah. Kot planinski vodnik je tesno povezal Planinsko sekcijo Merkurja s Planinskim društvom Križe in nam je bil kot redoljuben mož jeklen vedno za vzor, vedno smo ga lahko poprosili za razlago ali nasvet in ga tudi dobili, ker zanj ni veljalo »ne vem« ali »ne morem«. Poleg planinskih aktivnosti so njegove dneve zapolnjevali tudi te-

kaški, smučarski in kolesarski maratoni. In je treščilo kot strela z jasnega, Štefan je zbolel ... Niti trdna volja in želja po življenju, niti zdravljenje, niti ljubljena življenjska sopolnica niso preprečili napredovanja boleznim in nazadnje ...

Planinsko društvo Križe